

Les 19 Belijden-is-doen

1. Belijden hoort bij christen zijn (zie ook les 15)

- *Bespreek de Bijbelteksten; wat zegt jou dit over je belijdenis doen?*

Matteus 10:32

Lucas 6:45b

Romeinen 10:9,10

1 Timoteus 6:12

1 Johannes 4:15

2. Persoonlijk...

- *Geef je mening over de volgende standpunten.*

@ Roomse kerk: je gelooft wat de kerk gelooft.

@ Maarten Luther: Het geloof heet alleen christelijk geloof, wanneer je zonder wankeling gelooft dat Christus niet alleen voor Petrus en de heiligen zulk een man is, maar ook voor uzelf, ja voor uzelf meer dan voor andere. Er ligt geen zaligheid in dat je gelooft dat Christus voor de vromen een Christus is, maar dat Hij voor u een Christus is en de uwe is.

@ Martin Bucer: Je staat voor Gods aangezicht en Hem kun je niet bedriegen. Je ja moet ook ja zijn.

3. Karakter van de belijdenis

- *openlijk iets voor je rekening nemen*
- *verantwoordelijk willen zijn*
- *publiek – waar anderen bij zijn*
- *eed – plechtige belofte*
- *antwoord op je doop*
- *niet: 'je neemt je doop voor eigen rekening' - God neemt jou voor tijd en eeuwigheid voor zijn rekening!*

4. Alles anders?!

Wat verandert er als je straks belijdenis hebt gedaan? En wat niet?

5. Eindpunt?

Is belijdenis doen een eindstation/hogtepunt?

Leesartikel

Publiek je geloof belijden voor God en zijn gemeente

(Artikel van ds B.Luiten in De Reformatie, 12 april 2008)

'Waarom is het eigenlijk zo, dat ik voor in de kerk ga staan om mijn geloof te belijden?'

Met vaste regelmaat wordt die vraag gesteld.

De één vindt het spannend om daar te staan, een ander vindt het wat formeel. En een derde zegt: 'ik heb allang voor God gekozen; wat moet ik daar dan nog?'

Jongeren willen weten wat ze doen, en waarom. Daar vragen ze naar. En daar hebben ze groot gelijk in. Het gaat om hun geloof, hun belijdenis, daar moeten ze helemaal achter kunnen staan. Dus: waarom gebeurt dat voor in de kerk? Waarom is bijvoorbeeld het gesprek met de kerkenraad niet voldoende? Wat heeft de kerk er eigenlijk mee te maken...?

Bruiloft

Volgens mij kan al die aarzeling verdwijnen als sneeuw voor de zon, als je bedenkt wat je met je jawoord doet. Vergelijk het 'ja' voor God met het 'ja' op een trouwdag. Dat is de beste vergelijking die er bestaat. Want God vraagt naar de liefde van ons hart, Jezus noemt ons zijn bruid. De vraag is: wil je God toebehoren, zoals een bruid zich toevertrouwt aan haar bruidegom?

Hier verdwijnt ieder spootje formalisme, zo dat er al zou zijn. Want dit is zo persoonlijk als het maar kan. Liefde van hart tot hart.

God zegt 'ja', wat zeg jij?

Of heb je dat al gezegd, geloof je allang? Maar dat kan toch geen bezwaar zijn. Zo gaat dat in de meeste verkeringen, dat je liefde groeit en dat je dat bij herhaling tegen elkaar zegt. Je leert elkaar kennen, je merkt dat je naar elkaar toegroeit. Dat wordt op een trouwdag niet ontkend, integendeel. Daar wordt vanuit gegaan. Op dat moment begint je liefde niet, maar zij wordt verzegeld, in een verbond voor het leven.

Zo heb je ook op de dag van je openbare geloofsbelijdenis een periode achter je, waarin je God hebt leren kennen. 'Verkeringstijd' is misschien het goede woord niet hiervoor. Maar het was wel een aanloop naar de keus van je leven. Als je gaat ontdekken wat genade is, hoe diep dat gaat, en wie God daarin is, kun je al een bijzondere verbondenheid ervaren. Daarin leer je de Here persoonlijk kennen, meer en meer. Dan heb je Hem al heel vaak gedankt en je liefde verklaard, voordat je voorin de kerk staat. En toch vraagt dat alles dan (op één of andere manier) om een moment, waarop je een keus maakt, publiek. Een keus, die wordt vastgelegd voor God en mensen. Want het gaat om een trouwverbond. Gods 'ja' in de doop was ook zo, dat iedereen het mocht horen en zien. Dit is niet geheimzinnig, dit doortrekt het hele leven. Zoals een huwelijk publiek bekend wil zijn, zo ook je band met God: 'wij horen bij elkaar, en daar moet niemand tussen komen'.

Spannend?

Is dat spannend, om dan zo voorin de kerk te staan? Ja, een beetje wel. En toch zijn er weinig bruidsparen die er daarom vanaf zien.

En als je er even over nadenkt, is het veel meer ontspannend. Je belofte is belangrijk, dat mag je ook wel voelen. Maar toch, daarin grijp je vast dat God je wil dragen. Dat Hij in alles je wil helpen, dat je nooit iets alleen hoeft te doen. Als dat door je heen gaat, valt er juist spanning van je af.

Ik ken een predikant die erg zenuwachtig was voor de eerste keer, dat hij de kansel op zou gaan. Totdat iemand tegen hem zei, dat hij goed moest letten op z'n eerste zin: 'Onze hulp is in de naam van de Heer...' Dat is het! Zolang je denkt dat je het alleen moet doen, ben je nerveus. En als je denkt, dat je belofte volmaakt moet zijn, ben je zo gespannen als een veer. Maar als je je mag toevertrouwen aan die God, die precies weet wie je bent, valt er juist een last van je schouders. Merkwaardig trouwens, dat je zo vol kunt zijn van je eigen belofte, dat je nauwelijks meer hoort wat die ander zegt. In de voorbereiding op een trouwdienst kan het een eye-opener zijn als ik dat benoem. Iemand kan heel zijn hart willen leggen in zijn aanstaande trouwbelofte, en dat is geweldig goed natuurlijk. Maar hoort hij ook wel wat die ander belooft, en wat hij daarin krijgt, aan

levenslange hulp en liefde en trouw? En houdt hij daar ook rekening mee? Krijgt dat een plek? Hoe dan?

Wij zijn een actief volkje. Het doen zit ons meer in het bloed dan het ontvangen. Toch is dat ontvangen juist zo wezenlijk, dat je in een huwelijk die ander echt toelaat in je leven. Het 'doen' kan heel stoer gebeuren, maar voor 'ontvangen' moet je je openstellen. Kwetsbaar durven zijn. Alleen dan kan je geholpen worden, dan gaat het lukken.

Dat is tussen mensen zo.

Dit is nog veel meer zo als je belijdenis doet van je geloof. Je keus voor God is belangrijk, wat je daarmee zegt en doet. Voel dat maar. Maar daarin is vooral belangrijk dat je wilt ontvangen wie Jezus voor je wil zijn. En dus dat je heel goed naar Hem luistert, Hem toelaat in wie je bent en hoe je denkt. Alleen dan gaat het lukken.

Voor iedereen die ooit een trouwverbond is aangegaan, met God of mensen, is dit levenslang het punt waar het om draait: die ander echt binnen laten komen, alle deuren van je leven openzetten. Anders wordt het heel spannend. Dan kun je voor die ander doen wat je wilt, maar je houdt het niet vol. Terwijl er zoveel ontspanning mag zijn, in geborgenheid, aanvaarding en liefde.

De gemeente handelt

Daarvan wil de gemeente graag getuige zijn. Zij wil om je heen staan, Gods zegen je toezingen en voor je bidden. En dan zo je toelaten tot het bruiloftsmaal, de voorsmaak ervan, in de naam van Jezus.

Ja, dat doet de gemeente, in de naam van de Heer. De kerkenraad geeft daar leiding in, hij spreekt en onderzoekt. Maar de gemeente laat je toe, zij ontvangt je. Daarom is de eredienst de meest geschikte plaats om je geloof te belijden. Want als de gemeente bijeen is in de naam van God, handelt zij in de naam van God, met zijn volmacht. Zij aanvaardt je, zij geeft je een plek aan de tafel waar Jezus de gastheer is.

Als je dat beseft, wil je dat niet inruilen voor een andere gelegenheid om je belijdenis te doen.

Integendeel, er gaat ook diep door je heen wat de gemeente eigenlijk is. Hier wil je bij horen, al is er menselijk gezien misschien van alles aan te merken. Want hier is God, hier wordt gehandeld en gesproken in de naam van God. Hier worden sleutels bediend van het hemels koninkrijk. Misschien gebeurt dat nog gebrekkig, maar toch zal de weg tot God, die hier en nu verkondigd wordt, straks geen andere zijn. Wat hier in de naam van Jezus wordt vergeven, dat is vergeven, ook in de hemel. Wie hier in de naam van Jezus wordt aanvaardt, die is aanvaard, voor nu en later (Joh. 20:21-23).

Dat is niet gezegd, uiteraard, om God op te sluiten in ons handelen. Dat zou niet kunnen. Maar hiermee is wel in herinnering gebracht, dat de almachtige God ervoor gekozen heeft de gemeente te laten handelen in zijn naam. Aan haar heeft Hij de bediening van zijn sleutels toevertrouwd. Daarom is de eredienst uniek en onvervangbaar, dat de gemeente dan ook werkelijk samenkomt in de naam van de Heer, om die sleutels te hanteren.

In leven en in sterven

Elke vergelijking gaat ergens mank. Zelfs die van een aardse bruiloft. Want Gods trouwverbond is méér.

Treffend komt dat uit in de eerste belijdenisvraag: 'beloof je bij de belijdenis van deze leer te blijven in leven en sterven?'

Dat vragen wij op een trouwdag niet. Daar vragen wij trouw in heel het leven, tot de dood scheiding maakt. Verder gaat het huwelijk niet, daar houdt het op.

Maar daar houdt het trouwverbond met God niet op! Prachtig om te zien, indrukwekkend om te belijden. Als je komt te sterven, blijf je dan ook op God vertrouwen? Al ben je misschien nog jong, heb je ook nog heel andere plannen en verlangens. Wil je dan toch naar de Bruidegom gaan, als Hij je roept? Vertrouw je Hem je leven toe, hoe Hij je ook leidt, op aarde en naar de hemel?

Ja, dan zeg je wat, als je dat belooft.

Dat is hét antwoord waar Jezus op wacht, en dat Hij telkens weer horen weer. Laat het de ziel zijn van je gebed.

Het is het antwoord op Golgotha, het offer, waar het trouwverbond op rust.

Het is het antwoord op je doop, waarin God tot je sprak voor eeuwig.